

Príhovor sestry zborovej farárky na pohrebe Ľudmily Petríkovej
v Malom evanjelickom kostole v Bratislave 1. septembra 2020

Vážené smútočné zhromaždenie!

Smutno je nám. Nielen vám je smutno, najbližšia pozostalá rodina. Aj nám v Kráľovej je smutno. Hoci telesne vzdialení v srdciach sme v duchu s Vami v Kráľovej spojení na modlitbách, kde v tejto chvíli odchod sestry Ľudmily Petríkovej oznamujú aj zvony na Kráľovanskej veži kostola. Osirela aj rodina cirkevného zboru, do ktorého Vaša drahá matka, stará i prastará matka prišla pred 70 rokmi po boku svojho novomanžela. Jej katechéta a modranský pán farár jej vtedy poprial, aby sa dobre cítila nielen po boku jej manželského druha, ale aj „v životnom povolaní... ako farárka zboru“.

Prianie pána farára Dérera sa naplnilo. Ako sama vyznala tie roky prežité v Kráľovej boli naplnené nielen manželskou láskou, ale aj „dôverou a spolupatričnosťou s našimi cirkevníkmi“.

V Kráľovej so všetkou vážnosťou prevzala úlohu nielen manželky a neskôr matky, ale aj pani farárky v cirkevnom zbore, ktorému bola starostlivou láskavou duchovnou matkou. Kým to bolo možné, ako mladá učiteľka vyučovala nedeľnú školu, zastupovala manžela na vyučovaní náboženstva. Ako hostiteľka na fare sa spolu s manželovou tetou starala o hostí. Pri obede po konvente fara hostila zborových vedúcich pracovníkov, teológov z fakulty či remeselníkov, ktorí vykonávali v zbore opravy. A prichádzali aj mnohí ďalší hostia, ako o tom svedčia zápisy v Knihe návštev, ktorú si novomanželia Petríkovci po svadbe zaviedli.

V predvečer 90. narodenín sestry farárky sa mi dostalo tej cti urobiť do tejto knihy návštev – dnes už viem, že – *posledný* zápis s prianím, aby našu jubilantku dni a roky jej života približovali k večnému cieľu. Ten zápis je uvedený ďakovným 103. žalmom, ktorý sa spieva aj na pohreboch: „Dobroreč duša moja Hospodinu a celé moje vnútro jeho svätému menu.“ Dnes v duchu spievam tento žalm na smútočný nápev a ďakujem za plodný život sestry farárky Pánu Bohu, ku ktorému jej bol On inšpiráciou a silou. A tiež prosím o Božie potešenie pre všetkých zarmútených v duchu slov, ktorými sa 103. žalm končí:

„Ved' On vie, ako sme utvorení, a v pamäti má, že sme prach. Dni človeka sú ako tráva a kvitne ako poľný kvet. Lebo ak sa vietor preženie nad ním, už ho niet, a nepozná ho viac jeho miesto. Ale milosť Hospodinova je od vekov až na veky nad tými, ktorí sa Ho boja, a Jeho spravodlivosť aj na detných deťoch... Dobroreč duša moja, Hospodinu“. Amen.

Doc. ThDr. Sidonia Horňanová, PhD., zborová farárka v Modre-Kráľovej a seniorka Bratislavského seniorátu ECAV na Slovensku